

Arrest

nr. 175 982 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 23 april 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als broer van F.S, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 22 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De verzoekende partij dient op 23 oktober 2015 opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als broer van F.S, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 22 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.10.2015 werd ingediend door:

Naam: M. M. F. M. [...]

Voornaam: XXX

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 08.01.1985

Geboorteplaats: Q.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.10.2015 voor de 2de maal gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde dhr. F. S., geboren op 28.08.1982, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt een samenstelling van het gezin op 23.10.2015, afgeleverd door de stad Antwerpen, voor waaruit blijkt dat betrokkene sedert 23.04.2015 op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd.

Uit deze gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in België deel uitmaken van hetzelfde gezin, niet dat zij voor de komst van betrokkene naar België eveneens deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Het dient opgemerkt te worden dat betrokkene en de referentiepersoon zich ongeveer gelijktijdig in België vestigden, en dat de referentiepersoon voor zijn komst naar België in Nederland woonachtig was. Betrokkene toont echter niet aan eveneens in Nederland woonachtig geweest te zijn.

Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat het voorgelegde documenten hier geen bewijs van vormt. Tevens, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Er werden in het kader van de huidige aanvraag geen overige documenten voorgelegd. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Noch uit de eerste aanvraag gezinshereniging dd. 23.04.2015, noch uit de huidige aanvraag blijkt dat betrokkene aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 voldoet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel, dat gericht is tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Dat gedaagde poneert dat verzoeker dient aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst vlak voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Dat gedaagde poneert dat verzoeker dient aan te tonen dat zij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst. Dat gedaagde impliciet maar zeker stelt dat België niet het land van herkomst is van verzoeker doch zij laat na te duiden welke dan wel het land van herkomst van verzoeker is.

Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag. Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert.

Immers het staat met zekerheid vast dat wanneer verzoeker een tweede aanvraag ex art. 47/1 indiende op 18.09.2015 hij reeds zes maanden deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Dat de gedaagde in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/11: Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht

moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., le lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk II van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman² van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr. 31 hierover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat de conclusie van de Advocaat-Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze—en—dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan de het land van herkomst.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

Dat gedaagde hier duidelijk geen rekening mee houdt.

Immers verzoeker stelt dat gezien de bestreden beslissing een tweede aanvraag betreft diende gedaagde rekening te houden met het legaal verblijf van verzoeker voorafgaandelijk aan de tweede aanvraag. Legaal verblijf dat relevant is gezien hieruit zeer duidelijk de samenwoning met zijn broer blijkt waaruit zonder enige twijfel dient afgeleid te worden dat verzoeker voorafgaandelijk aan de aanvraag deel uitmaakt van het gezin.

Dat gedaagde hiermee art. 47/1 2° van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Dat bijkomend de motivering van de bestreden beslissing faalt.

Wat betreft de beslissing bevel

ENIG MIDDEL: Schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"legaal verblijf in België verstreken"

Dat met de beste wil van de wereld verzoeker niet begrijpt wat dit wil zeggen. In niets wordt verwezen naar verzoeker zelf zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is.

Dat van verzoeker of dat van de referentiepersoon.

*De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.
De materiële motiveringsplicht is geschonden.”*

2.1.2. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat verweerder in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat in het arrest ‘Rahman’ (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt geduid dat in het geval een staatsburger van een derde land verklaart *“ten laste te zijn”* van een burger van de Unie, het land van herkomst de staat kan zijn waarin een staatsburger van een derde land verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Hiermee heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) willen aangeven dat het begrip *“land van herkomst”* niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is en dat in het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie het land van herkomst zelfs een ander land kan zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt. Het arrest ‘Rahman’ impliceert echter niet dat de verwerende partij in voorliggende zaak België - het gastland - als het land van herkomst van de verzoekende partij dient te beschouwen. Evenmin blijkt dat het standpunt van de verwerende partij om *in casu* België niet als *“land van herkomst”* te beschouwen tot gevolg heeft dat enige door de Europese en nationale wetgever nagestreefde doelstelling niet kan worden bereikt. Daarenboven blijkt - zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing - uit het loutere feit dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op hetzelfde adres als een burger van de Unie niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker *“ten laste”* zou zijn. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij gelijktijdig met de referentiepersoon naar België is gekomen. De referentiepersoon is vanuit Nederland naar België gekomen en *in casu* toont de verzoekende partij niet aan dat zij voor haar komst samen met de referentiepersoon woonachtig was in Nederland. Voormeld argument van de bestreden beslissing wordt niet weerlegd door de verzoekende partij. In het arrest ‘Rahman’ wordt daarenboven beklemtoont in overweging 33 dat *“De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel*

bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing liggen er *in casu* geen bewijzen voor dat de verzoekende partij effectief ten laste van de burger van de Unie is.

Er blijkt derhalve zelfs niet dat de verzoekende partij enig belang heeft bij haar grief dat de verwerende partij onterecht oordeelde dat België niet het land van herkomst kan zijn waar zij ten laste is aangezien zij hoe dan ook de vaststelling niet weerlegt dat er geen bewijzen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij effectief ten laste is van een burger van de Unie.

Het gegeven dat de verwerende partij niet heeft geduid wat het land van herkomst van de verzoekende partij is leidt op zich ook niet tot de conclusie dat een appreciatiefout werd gemaakt of dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel, dat betrekking heeft op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Ter terechtzitting doet de verzoekende partij afstand van haar tweede middel, nu de bestreden bijlage 20 geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

2.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS